Szabó Csaba

A COVID ÉS A KALI-JUGA

II. rész

III.

Az „Értekezés a közigazgatásról" című viselő államelméleti-államszociológiai írásában Hamvas Béla az alábbi megállapításokat teszi:

„A társadalom a lehajlás korszakában hajlamos olyan intézmények megteremtésére, amelyek a társadalmat nem szolgálják, hanem aláássák (…). A közigazgatás, mint negatív társadalmi funkció, a társadalom tönkretevésében a legfontosabb tényező."

„A demokrácia a terrorisztikus kisebbségek jellegzetes államformája. Ez az állam azzal az alaphazugsággal tartja fenn magát, hogy a kisebbség terrorját a többség szabad választásának tünteti fel. Ebben a tudatos megtévesztésben a kisebbségnek elengedhetetlenül szüksége van olyan organizációra, amely ezt a megtévesztést fenntartja, vagyis amely hazudik, de ha hazudik, már terrorizál, és ha terrorizál, már kizsákmányol."

„A köztársaság (…) az elnyomást funkcionálisan gyakorolja, mint normális és törvényszerű közigazgatási tevékenységet. A hivatal a politikusok erőtlenségét és megbízhatatlanságát helyettesíti."

„Azelőtt csak az volt a kérdés, miképpen éljünk kegyelem nélkül, most az a kérdés, miképpen éljünk igazság nélkül."

„(…) a nihilisták ma a trónuson ülnek."

A dolgozat jelen része az „ómega variáns" egyik összetevője, az állam járványügyi teljesítményének elemzésére fókuszál, a társadalom *„tönkretevésének"*, a *„hazudozásnak"*, a *„terrorizálásnak"*, a *„kizsákmányolásnak"* és a *„nihilistáknak"* hamvasi jeleit keresve a történeti tényállásban 2020 és 2022 között, a Magyarországnak nevezett nemzetközi jogalany állami döntéshozatalának zárt, exkluzív köreiben, négyszögletes termeiben és ovális irodáiban.

✦ Az állam nem saját szerveivel, vagy ilyen célra alapított cégével oldotta meg sem a lélegeztetőgép, sem a kínai vakcina beszerzéseket, biztosítva ezzel a betegségen nyerészkedő, bennfentes cégtulajdonosok és strómanok monopolista extraprofitját. Hazánk számára százmilliós népességű országnak is elegendő mintegy 16000 darab gépet vásároltak, amelynek szakszerű 0–24 órás üzemeltetéséhez cirka negyedmilliós szakszemélyzetre lett volna szükség, míg a honi egészségügyi szolgáltatók az aktív ágyas intézeteikben ennek kevesebb, mint fele létszámmal rendelkeznek a teljes spektrumú egészségügyi ellátáshoz.

Az állam eljárása annak fényében különösen visszás, hogy a magyar egészségügy például Lengyelországénál fajlagosan nyolcszor több, az intenzív ágyakhoz bőséggel elegendő, korábban beszerzett, nyugati gyártmányú, rutinírozott kezelésű, vélhetően jó minőségű eszközt tulajdonolt. A mélyaltatásban gépeken kezeltek rendkívül magas arányban haltak bele a Covidba, vagy a bóvli gépek tüdőt roncsoló hatásába. Ausztriában a gépi lélegeztetésű betegek 75%-a élte túl a beavatkozást mélyaltatásban, hazánkban a kórházak között óriási különbségeket mutatva 5–30% volt a gyógyultak aránya. A piacon elérhetőek voltak *top*-minőségű, önvezérlő, tevékenységüket a beteg élettani paramétereihez igazító, kis számú személyzetet igénylő, intelligens eszközök is, az üzletet azonban nem szakemberek, hanem *„fürkészek és portyázók"* kötötték.

• A járványügyi védekezést – a kormány döntése miatt – nem a szaktárca irányította-irányíthatta, miközben ott egy kellő időben felállított szakmai munkacsoport már a kór tömegessé válása előtt kidolgozta a pandémia kezelésének metodikáját. Nincs ismeret arról, hogy ez a szakmai protokoll „megfelelő" volt-e a szuverenitásukat ebben is feladó, globális uralmi rendbe tagolt államok WHO-konform járványkezelési módszerének, a szakminisztériumnak a járványügyi védekezés szakmai irányításából történő kiiktatása azonban arra utal, hogy az ott kidolgozott védekezési stratégia és módszertan nem illeszkedett a társadalmak génmanipulált készítményekkel történő leoltására fókuszáló nyugati (háttérhatalmi) elvárásokhoz.

A soha nem használt – inkább alvássegítőnek tekinthető – gépeket az állam elzárva tartja, az üzembe helyezett gépek esetleges betegítő hatásainak kivizsgálására nem indulnak eljárások. A berendezések ára több száz milliárd forint volt – a több mint hétszázmilliárdos Covid-eszközbeszerzés meghatározó tétele –, ugyanakkor nem tudni, hogy a kínai/maláj? nyelvű dokumentáció alapján, milyen hivatalos angol/magyar szakfordítói szövegre alapozott eljárás keretében engedélyezték a forgalomba hozatalukat/használatukat, és hogy az engedélyező hatóság dokumentumai hozzáférhetőek-e, vagy ugyanúgy titkosítottak, mint az operatív törzs üléseiről készült jegyzőkönyvek. A kórházi orvosokat és ápolókat egy magáncég dolgozói tanították be a készülékek használatára, „gyorstalpaló" tanfolyamokon, milliárdos profit ellenében.

Magyarországon nemcsak a felhasznált vakcinák zöme volt „kísérleti", de a beüzemelt „lélegeztetőgépek" egy része is „kísérleti" lehetett. E két mozzanat együttes jelenléte és hatásuk szinergiája a járványkezelés totális kudarcának meghatározó összetevője.

Nincs tudomás arról, hogy helyi vagy országos „felszólalás" történt volna az orvosok részéről a gépbeszerzésekkel, a gépek használhatóságával vagy a fentiekben vázolt engedélyezési, illetve beüzemelési eljárással kapcsolatban, az orvosi szervezet illetékes miniszterrel való diszkrét levelezései inkább a felelősség cinkos elkenését jelenthették, mint a hatékony intézkedések kiváltására alkalmas kommunikációt szolgálták.

A bosnyák–horvát jogállam bírósága 2023 áprilisában négy év börtönbüntetéssel sújtotta az államszövetség miniszterelnökét a túlárazott és egészségkárosító lélegeztetőgépek miatt, a szarajevói altatóorvosok feljelentése nyomán indult büntetőeljárásban. Hazánkban az államtitkári-miniszteri fizetésekkel lekenyerezett és a „szakma" bosszújától is joggal tartó orvosokat – kevés kivételtől eltekintve – a maffia *omertà*-parancsának való megfelelés, cinkos hallgatás jellemzi. A megélhetési orvos felelősségérzete és morális tartása a megélhetési politikus színvonalára süllyedt, az „igazság" keresése kívül marad dogmatikusra trenírozott, konfliktusminimalizáló-domesztikált létminősége lehatároltságán, felső-középosztá-

lyos egzisztenciáját, több százmilliós magánvagyonával kimaxolható luxuséletét nem veszélyezteti hivatásetika-vezérlésű lelkiismerettel.

Magyarországon a lélegeztetőgép-beszerzések dokumentációját (közérdekű adatát) az illetékes minisztérium jogerős bírósági ítélet ellenére sem adta ki, miután az iratkezelési szabályok súlyos megsértésével a dokumentumokat megsemmisítették. (Forrás: *Magyar Hang*)

- Az állam vezetői – államfő, miniszterelnök – konvencionális technológiával készült, inaktivált vírust tartalmazó kínai vakcinával oltakoztak, vélhetően igyekeztek elkerülni a nyugati, kísérleti készítmények kockázatait és mellékhatásait, miközben a társadalom túlnyomó többségét kísérleti nyugati vakcinákkal oltották. Az orvosi kar vakcinákkal kapcsolatos személyes preferenciáiról nincs adat.

A „birodalomba" ágyazott, „nem legitim" hatalmi rendszer rezidenturájaként működő államok eljárásrendjében „szuverén" és ezért tilalmazott döntést jelentett volna az ismert technológiájú, gyorsan legyártható konvencionális oltóanyagok előállítása és a velük való oltakozás. Ehelyett a nyugati egészségipari komplexum az éppen – „kellő időben" – kifejlesztett technológia birtokában kísérleti vakcinák milliárdjait gyártotta le és oltatta be velük a fehér rasszú emberiség majd egészét, a fehér egerek kísérleti példányainak szintjére degradálva a kollektív Nyugat társadalmait.

Nem életszerű. hogy a Nyugat cégei vészhelyzetben nem az inaktivált vírus (orosz, kínai, indiai) jelentette járt utat, hanem a járatlan utat járják és az öt-tíz évig is elhúzódó engedélyezési eljárás helyett, az úgynevezett vészhelyzeti metódus alapján, néhány hónap tesztidőszakot követően engedélyeket kapnak. Ezt a „rendet" még a kollektív Nyugat *hübrisz*re hajló, a *„folytathatóság"* (Vass Csaba) követelményét legalább félezer éve negligáló beállítódása sem magyarázza meg, értelmezhetővé teszi ugyanakkor az Uniót és benne Magyarországot is leigázó nemzetközi háttérhatalom birodalmi logikája és ügymenete, s annak részeként az erre felhatalmazott – tehát korántsem álképviselőként eljáró – uniós vezető által titkos tartalmú szerződésekkel a tagországok számára megrendelt, majd általuk skrupulusok nélkül átvett és kifizetett milliárdnyi kísérleti vakcina, melyek esetleges egészségkárosító hatásáért való jogi felelősséget a vészhelyzeti alkalmazás miatt a gyártók jogszerűen zárhatták ki.

Az Európai Parlament képviselőinek megkeresésére 2023 októberében az Európai Gyógyszerügynökség megerősítette, hogy a Covid-19 elleni oltóanyagokat nem hagyták jóvá, azokat legális forgalomba hozatali engedély nélkül alkalmazták. Köztudomású, hogy Kínában és más országokban is tilos a nyugati kísérleti vakcinák használata. Nincs ismeret arról, hogy helyi, vagy országos „felszólalás" történt volna az orvosok részéről a kísérleti oltóanyagok használatára vonatkozóan, sőt többen rendszeresen rossz fényben tüntették fel a kínai készítményt, miközben a konvencionális keleti vakcinák gyors beszerzését oltáspárti alapon inkább üdvözölni, mint kritizálni kellett volna. A génmódosított növények termesztését – azok élővilágra és az emberi egészségre való veszélye miatt – tilalmazó országok polgárainak százmillióit, köztük Magyarország polgárainak millióit oltották le génmódosítási eljáráson alapuló kísérleti oltóanyaggal.

- A hivatalos kommunikációban a vakcinázást megelőzően nem történt tájékoztatás a járvány betegítő hatásainak mérséklését célzó természetgyógyászati megoldások alkalmazására, népszerűsítésére. Egy gondos állam (vagy önkormányzat) ajándék-egységcsomagot állított volna össze legalább a népesség különösen veszélyeztetett csoportjai számára vitaminokból és a természetgyógyászat vírusölő, adaptogén-immunmoduláns készítményeiből a népesség

immunológiai állapotának feljavítása érdekében. Az erre szánható forrásokból közbeszerzés nélkül fölösleges lélegeztetőgépeket/alvásjavítókat, föl nem használt PCR-teszteket vásároltak és horribilis összegekért plakátkampányt indítottak az oltás népszerűsítésére, a társadalom indoktrinált állapotban tartására, az uniós csatlakozási kampány idején már megismert *hasbara* politikai-pszichológiai tartalmával.

• A lakosság tesztelése s ezzel a súlyos lefolyás megelőzése nem kapott kellő hangsúlyt (például Ausztriában és Dániában fajlagosan tíz–hússzoros mennyiségű tesztet végeztek, ami alapvetően járulhatott hozzá ezen országok rendkívül kedvező mortalitási mutatóihoz). Ez a járvány nem preventív beállítódású, hibás modellezésének talán legfontosabb aspektusa.

• A teszteléshez hasonló, szintén a fertőzöttek és az egészségügyi szolgáltatók gyors informálását és aktív, felelős cselekvését kiváltó eszköz és metódus lehetett volna az egyébként a mentőszolgálat által helyszíni vizsgálat során kötelezően alkalmazott pulzoximéteres véroxigénszint mérés tömeges feltételeinek biztosítása is, illetve az erre vonatkozó ismeretek módszeres közlése a médiában és a plakátokon. (Mindössze egy orvos-celeb tett említést egy vele készült televízió-interjúban a filléres készülék fontosságáról.)

Egy jó metodikájú, jól modellezett védekezésben a prevencióra került volna a hangsúly, a gondoskodó állam pulzoximéteres mérőpontokat állított volna fel, ahol mindenki folyamatosan nyomon követhette volna aktuális véroxigénszintjét, miközben a különösen veszélyeztetett korosztályokhoz tartozóknak, illetve beteg embereknek, valamint a már karanténba zárt fertőzötteknek alanyi jogon biztosíthatták volna az eszközt, melyből 1 millió darab 10–15 milliárd forintba került volna, és tömegesen lehetett volna megelőzni velük a fertőződés nyomán pár nap múltával már gyakran életveszélyesen alacsony véroxigénszintek kialakulását. Az állami nyugdíjasotthonokban rendszeresen mérték az ellátottak paramétereit – ezért különösen érthetetlen, hogy a lakosság többi részének megóvásában nem kapott szerepet, miközben extra kockázatokat jelenthetett az egyedülálló személyek karanténja –, az állapotukról alapvető információt szolgáltató készülék nélkül (amit nem helyettesíthetett az a háziorvosi instrukció, hogyha a beteg már nem bírja – hívjon mentőt).

„Nem közölnek transzparens adatokat, nincs kontaktkeresésre és tömeges, folytonos tesztelésre alapuló megelőző stratégia. Nem dolgozták ki a betegség kezdeti kezelésének otthoni protokollját, ami sok szakirodalom szerint az egyik legfontosabb teendő (…), a kormány ahelyett, hogy elismerné a problémákat az oltások hatásosságával és esetleges mellékhatásával kapcsolatos bizonytalanságot, inkább mindent agyonhallgat." (Bigazzi Sára: Társadalmi tűpróba. *Magyar Hang* 2021. november 26.)

„A járvány belföldi kommunikálása egy világméretű-planetáris hipnózis, egy globális társadalom-lélektani kísérlet magyarországi vetületeként is értelmezhető."

• Az állami Covid-propaganda – a járványkezelés szakmai irányítójaként beállított, egykori falusi háziorvos gondoskodó, „kollektív nagymama" alakjának tökéletes szerepformálása mellett – horribilis összegeket felemésztve nem hasznos ismereteket közölt, hanem pszichózisgyártásra, a tömegek presszionálására, félelemben tartására (nem törődve azzal, hogy a tartós félelem a velejáró „stressz" miatt önmagában is gyengíti a természetes immunitást, és azzal sem, hogy a 2020 nyarán elvégzett – de a védekezés kommunikálásában elhallgatott – nagymintás vizsgálat a vírus természetes immunitással történő legyőzhetőségét igazolta) és a vakcinázásra fókuszált, mintha a járványt csak és kizárólag *„oltakozással"* lehetne túlélni. Ebből a metodikából származik miniszterelnöki *hasbara* gyöngyszeme is: *„Aki nem oltatja be magát, meghal."*

A rendkívül professzionális, vélhetően a huszadik századi amerikai szociálpszichológia csoportlélektan-kísérleti kutatási eredményeiből is merítő kormányzati kommunikáció fontos nyelvi elemei voltak az *„oltakozás”* vagy az oltás *„felvétele”* kifejezések, amelyek az oltással szembeni atavisztikus ellenérzések feloldását célozták a magyar nyelv szabályainak megsértésén keresztül, egy új nyelv, a járvány nyelvének kódjaival, rendkívül hatékonyan, csoportidentitások és csoportgyűlöletek kialakítására alkalmas nyelvi addikcióként és kondicionálásként.

A történeti tényállás alapvető társadalom-lélektani összefüggése, hogy – mivel az oltás jogilag nem volt kötelező (néhány szakmacsoporttól eltekintve, melyek tagjait egzisztenciális fenyegetést jelentő joghátránnyal kívántak megfelelő magatartásra kényszeríteni) – a lakosság hatékony manipulálása révén úgy értek el magas oltottságot, hogy a döntésért való jogi felelősséget az állampolgárra terhelték. Miután mind maga az oltás *„felvétele”*, mind a vakcinák közötti választás személyes döntés eredménye volt, a kognitív disszonancia deficit elkerülése érdekében az oltakozó pszichológiailag függővé vált saját döntésétől, tudata a döntés helyességének igazolására szelektálta a releváns információkat, ami azóta is elemi erővel blokkolja valóságértelmezési képességét.

E rendkívül eredményes – a *„vírus”* kifulladó tematizációját azonnal a *„háború”* témájára cserélő – addiktív (függőséget okozó, félelembe ejtő/félelemben tartó), pszichóziskeltő politikai kommunikáció döntő szerepet játszott az állampárt soha nem látott választási sikerében 2022 tavaszán. A félelem tömeges és folyamatos „legyártása” a legkitűnőbb eszköz a társadalom leigázására, mentális töltöttségének, lázadási potenciáljának, valóságértelmezési képességének kimerítésére-kioltására. A járvány belföldi kommunikálása egy világméretű-planetáris hipnózis, egy globális társadalom-lélektani kísérlet magyarországi vetületeként is értelmezhető.

✦ A politikai *hasbara* briliáns teljesítménye volt a bennfentes *„fürkészek és portyázók”* üzleti feltételeinek biztosítását (etnobiznisét) végvári vitézek/kurucok/huszárok magyar virtusaként, katonai bravúrjaként, csínyeként láttató – az asszociációs mező megnyitásával a hazugság köré érzelmi azonosulást keltő, s ezzel a hazugság leleplezését megakadályozó –, azt életmentő eszközbeszerzésként hitelesítő kommunikációja, nyelvi illuzionizmusa. (Egy morális és nemzetközi jogi értelemben általa *„hullarablásnak”* értelmezett helyzetben a magyar arisztokrata miniszterelnök öngyilkos lett a II. világháború idején. A tudós államférfi nem azért volt arisztokrata, mert neve előtt a gróf titulus állt, hanem mert reprezentánsa volt annak a szellemi elitnek, *„amelyben a szellemi jelző nem értelmiségi módon, hanem a transzcendens eredettudat birtoklásával koherens törekvésekként és annak minden szinten való érvényre jutásaként értelmezett. Egy adott terület és annak lakói számára rajtuk keresztül lehet biztosított a mindennél többet jelentő »Éggel való kapcsolat«.”* [Horváth Róbert: Az arisztokrácia létének értelme])

Nyolc évtized múltán, amikor *„a megváltástörténet szempontjából egy árnyalattal később élünk”* (Hamvas Béla), és már fogalmilag záródik ki, hogy magyar arisztokraták államot vezessenek, a magyar államot is privatizáló – azt magánállammá tevő, szabadkőműves-„nersevik” metódusként, talán a Grand Orient szellemi lenyomataként és *dress code*-jaként, esetleg egy judeoprotestáns „komplexus” dafke megnyilvánulásaként, az evilági hatalmat egykori katolikus kolostorba fészkelő, a Szent Koronát pedig profán nyilvános terekben, mint egy ékszerbolt vitrinjében, folyamatosan közszemlére tevő, *sacrum*ától és misztériumától, méltóságától és a hozzá való ritualizált viszonytól, s mára már

szentsége utolsó attribútumától, a díszőrségtől is megfosztó – birodalmi komprádor „ellen-arisztokrácia" köreiben nem az *„Éggel való kapcsolat"* fönntartása, hanem a „Pénzzel való kapcsolat" fönntartása, a nyerészkedés tisztátalanságot jelző genetikai kódja programozza a hatalmi központ napi rutinját, és a sefthez nyújtott bennfentes „bűnsegély", majd a profit (talán apanázs) realizálása után csupán a „hullarablók" cégei végzik cégtemetőkben a magyarországi cégbíróságokon.

A Szent Korona titoktalan kirakati tárggyá és látogathatóvá tétele, személy minőségétől való megfosztása (miközben az Alaptörvényben buzgó hivatkozások alanya) a magyarság *sacramentum*át a vigalmi negyedek kirakataiban megbámulható és látogatható, dologiasként észlelt nőihez hasonló létminőségűvé destruálja. A Magyar Királyság misztikus teste, mely beavató Koronaként egy évezreden keresztül csak a koronázások alkalmával volt látható, a magyar köztársaság közszemlére bocsátott, misztikum nélküli tárgyává lett.

A hatalmi központ és a törvényhozás helyének szakrális aurájától való megfosztása, durva profanizálása a politikai hatalom üzemi tereit a nyilvánosházak küszöb és szentség nélküli tereihez közelíti, mintegy konvergenciát teremtve a primordiális rendtől leginkább elfajzott uralmi berendezkedés – a parlamentáris demokrácia – politikai prostituáltjai (megélhetési politikusai) és a bordélyházak prostituáltjai között. Az államalkotó magyar géniusz és a keresztény(katolikus) szakralitás inszinuálva, felfoghatatlan, befogadhatatlan és asszimilálhatatlan zárványként lefokozva, egyúttal álszentdemonstratív díszletként, fedősztoriként van jelen a főhatalomgyakorlás üzemi tereiben.

A nyolc évtized alatt bekövetkezett alászállás döbbenetes mélységeit a *vip*-páholyok közönségének összetétele illusztrálhatja leginkább: amíg az 1930–40-es években a szellemi és morális elit díszmagyarban pompázó képviselői és feszes tartású tábornokai fotózkodhattak, a világégés után – az *„úri szittyák"* után – előbb magyarrá, majd a rezsimváltás után kereszténnyé is maszkírozott garnitúra illusztris figurái, a szovjet, majd amerikai birodalomba tagolt magyar vazallusállam üzembentartó gondnokai és hatalomtechnikusai, valamint családtagjaik és celebekből álló udvartartásuk fészkelhették be magukat a páholyok kényelmébe. (A szabadkőműves páholyokból *vip*-páholyokba landolás vizualizálhatóvá teszi, ahogy a háttérhatalom illegitim hatalmi rendszerét a „demokratikus választás" legitimálja, formálja és átalakítja jogállami, „legitim" uralommá.) Amitől óvott Hamvas, bekövetkezett: a szocialista, majd polgári demokráciával a romlott, morál nélküli *„terrorisztikus kisebbség"* és a tisztátalanság (a züllött, kapzsi, hiú, gátlástalan, aljas, bornírt) vezetővé vált: övék az ország, a hatalom és a dicsőség. *„Övék a sors, a nő, az élet."* (Ady)

A háromnegyed évszázada hatalomra jutott, a magyarságot páriává züllesztő, diszkrét népirtással hétmillió magzatot megölő, a nemzet vagyonát elsikkasztó, kulturális hagyományát romboló, a magyar szaporodási közösséget módszeresen gyengítő, kontinuus, tájidegen, a magyar államot megszálló és kisajátító, az államhatalmat monopolizáló, minden rezsimváltáskor beígért igazságtételtől és elszámoltatástól védett komprádor „elit" a járvány kezelés során is a tőle elvárható teljesítményt nyújtotta: a pandémia okozta krízist politikai extraprofit (hatalomtöbblet) és pénzügyi extraprofit kitermelésére használta, a társadalom mentális terhelésének-terhelhetőségének tesztelésével és a kísérleti vakcinákkal való tömeges oltással pedig eleget tett a háttérhatalmi elvárásoknak is. Az egyes országok „elitjeinek" háttérhatalmi beágyazottsága hitelesen tükröződik a járványkezelések metodikájában. Hazánkban respektálandó ugyanakkor a keleti vakcinák alkalmazásának lehetővé tétele.

A járvány történeti tényállásának sűrű-romlott idejében a magyarság szipolyozásában új paradigma mutatkozott meg: már nem csak az élőmunka kizsákmányolása vagy a természet tönkretétele folyik, de a betegségen is nyerészkednek, a halál is profitot termel – a profit pedig halált. (A „hullarablás" kívül van a standard emberi aljasság értelmezési körén, a „bűn" ilyen pompája, orgiája, tobzódó-trópusi virágzása infernális energiák jelenlétére utal.)

Az utoljára az ötvenes években tapasztalt rákosista megfélemlítő propaganda, a társadalom állandósult stresszelése, mentális gyötrése, gyengítése, fárasztása, valamint az oltottak és oltatlanok egymás ellen hergelése mellett az időszak fontos manipulációs eleme volt a *„vakcinálás"* jutalmazó, megnyugvással járó, lelki gyógyírt jelentő hatásának kihasználása is: aki oltakozik (kezdetben egyszeri oltásról volt szó, majd a szuggerált ismétlődésű *„oltakozás"* kellett az „üdvösséghez"), az nemcsak túléli a járványt, de e kis kellemetlenség megváltja a jövőt és a hosszú boldog élet reményével is kecsegtet személyes és társadalmi szinten egyaránt: az oltás több, mint oltás – az oltás elixír. *„Az oltás működik. Magyarország működik."*

Az irányított káoszból, a járvány zavarosából nemcsak pénzügyi, de politikai extraprofitot – benne az oltásra regisztráltak kampánycélokra alkalmas címlistáját – is ki lehetett halászni, és a világ harmadik legrosszabb járványügyi teljesítménye a választópolgárok köreiben nem delegitimáló, hanem legitimáló lelki diszpozíciókat keletkeztetett. Az oltás valóban *„működött"*, a gondoskodó állam jótéteményének tűnt, minden testbe nyomott tű és oltóanyag viszonzást várt – egy jó helyre elhelyezett x-et a választásokon. Az oltás politikai-pszichológiai értelemben analóg a politikai kampányok „kézfogás" vagy közös szelfizés gesztusaival, illetve a nemzeti konzultációk miniszterelnöki leveleivel: empatikus érintést, együvé tartozást, közösségképzést, csoportidentitást fejeznek ki és generálnak.

Az oltás szimbólummá vált, a szakrális erő álarcát, imágóját, hamis képét vette fel – az állampárt büszke, öntudatos, a halálos veszedelmet legyőző hősöket – és oltási könyvvel rendelkező oltottakat várt a szavazófülkékhez. Hasonlóan a húsz évvel korábbi eljáráshoz, amikor a kokárda nemzeti szimbólumát kisajátítva, használata időbeli hatályát a választások napjáig meghosszabbították, hogy a márciusi ifjak hamisított pózát vehesse fel és azok szerepébe, identitásába bújhasson a kokárdával ékített áprilisi fülkeforradalmár.

„[A járvány] fontos nyelvi elemei voltak az »oltakozás« vagy az oltás »felvétele« kifejezések, amelyek az oltással szembeni atavisztikus ellenérzések feloldását célozták a magyar nyelv szabályainak megsértésén keresztül, egy új nyelv, a járvány nyelvének kódjaival, rendkívül hatékonyan, csoportidentitások és csoportgyűlöletek kialakítására alkalmas nyelvi addikcióként és kondicionálásként."

Mindkét példázat – hatalomtechnikai „rajzolat" – a politikai kommunikáció mesteri illúziókeltését, varázserejét, az igézés és kísértés ismétlődő mintázatait mutatja meg, amely különösen eredményes egy olyan országban, ahol a polgárok szívét másfél évszázada az operettek bárgyúan primitív, a magyarok hiúságára játszó, (be)hízelgő, mételyezett szövegkönyveinek negédes, fülbemászó dallamokkal és pompás jelmezekben színre vitt daliás hősei és érzéki hősnői hamis identitások azonosulási mintáival bűvölik el – és fegyverzik le. (Ehhez képest például a Kossuth-nóta 2002-es kampányban való kisajátítása és parafrázisa kevéssé szofisztikált alkalmazás, inkább az ország politikai operetté züllesztett, émelyítő giccse volt.)

✦ A jelszavak rendkívül ártalmas társadalmi hatásairól Fülep Lajos ekképpen vélekedett: *„a jelszó hangoztatása, vele, érte harcolás azt az ér-*

zést kelti a lélekben, hogy megtette kötelességét – s közben lefoglalja, a komoly munkát igénylő, súlyos áldozatokkal járó feladatoktól eltéríti, a lelkiismeretét elaltatja (…). A jelszó az eszme majma, szakasztott úgy viselkedik, mint az eszme, vallásos, erkölcsi, tudományos színt ölt (…), megformál egy egész világot (…), igazában csak utólag derül ki róla, hogy becsapta híveit, milyen pusztaság marad utána, mennyi mulasztás, mennyi elvégzetlen (…) s már elvégezhetetlen feladat, milyen szellemi és erkölcsi hullamező, mekkora pusztulás." (Fülep Lajos: Nemzeti öncélúság? *Válasz*, 1934. május 1.)

• Az állam a járvány közepén, a legsúlyosabb hatású brit-variáns tombolása idején érezte szükségét az egészségügyi szolgáltatási jogviszony évtizedes késésben lévő törvényi szabályozásának. Az eljárás a védekezés fókuszát elvonva, az orvosi kaszt néhány privilégiumának megnyirbálása ellenében – de a magánpraxis jogának biztosítása mellett – államtitkári-miniszteri alapbérszínvonalat biztosított az állami szférában dolgozó szakorvosok zömének. A jogalkotó döntése kiélezte a bérfeszültséget a szolgáltatók egyes szakmai csoportjai között: a járványügyi védekezésben aránytalanul leterhelt, ám becsülettel, magas szinten teljesítő mentősök 20%-át, a kórházi – benne a diplomás – szakápolók pedig az orvosok bérének 25–35%-át kereshetik meg. A törvényhozási aktus hatására mintegy 5000 fő távozott az állami egészségügyből, a méltánytalan jövedelemkülönbségek okozta teljesítmény-visszatartás és a munkaszervezeti zűllés hatásainak elemzése kívül esett az állami vezetés szellemi és morális horizontján. A környező, volt szocialista országokban a helyi mediánbér két-háromszorosát, Törökországban az átlagbér dupláját, hazánkban négyötszörösét keresi a mintegy húsz éves szakmai tapasztalattal rendelkező szakorvos. (A nettó bérek eltérései a honi egykulcsos szja miatt még kirívóbbak.)

A magyarországi hatalom – a világ legroszszabbjai között szereplő mortalitási és népegészségügyi mutatók vagy a kórházi fertőzések és orvosi műhibák rendkívül magas számai ellenére – kiemelt jövedelemben részesíti az orvosi kaszt tagjait (hét évtizeden keresztül pedig szemet hunyt több ezer milliárd forint hálapénznek nevezett korrupciós jövedelem büntetőjogi kezelése felett és lemondott adóztatásáról is), az orvosok elleni büntetőeljárások pedig típusosan az egykor szakrális (gyógyító és igazság-, de legalábbis méltányosság-szolgáltató) társadalmi funkciót ellátó, mára erősen feminizált, tömegeiben hivatásetika nélküli, kellően „diszfunkcionális", megélhetési orvos–jogász kaszt összefonódásának és a „jogállami justizmord" kifejeződéseként vonulhatnak be a jog társadalmi érvényesülését vizsgáló jogszociológia tudományos eredményei közé. (Végezetül egy referencia-adat: Horvátország miniszterelnökének hivatalos javadalmazása akkora, mint az állami alkalmazásban pályája elején álló beosztott szakorvos alapfizetése Magyarországon.)

• Az állam (politikai osztály) és az egészségügyi szolgáltatók (orvosi kar) közös teljesítménye, hogy amíg a Horthy-korszak két évtizednyi békés periódusa alatt cirka 17 évvel nőtt az országban a születéskor várható átlagos élettartam (alapvetően a munkásvédelmi, illetve a tüdőbaj és a csecsemőhalandóság elleni hatékony népegészségügyi és szociális intézkedéseknek és a társadalmi nevelésnek betudhatóan), addig a második világégés után eltelt majd nyolc évtized alatt bő 15 évvel – a rendszerváltás óta körülbelül 5 évvel – sikerült megnövelni ezt a statisztikai mutatót, akképpen, hogy a 7 milliónyi magzatölés áldozatai – miután nem születhettek meg, jogilag és statisztikailag nem is halhattak meg – nem növelhették a csecsemőhalandóság mutatóit, tehát nem csökkenthették a várható élettartamot: a tömeges abortusz ilyen értelemben

segített – nem is kevéssel – növelni a születéskor várható élettartam számait, amely nélkül a nemzetközi statisztikákban az afrikai országok felső sávjában tartózkodna Magyarország. A két világégés közötti időszak jóval kisebb (mert és még illegális) abortusz-gyakoriságának extrapolálása melletti, lényegesen nagyobb számú csecsemőhalandóság még ezt a statisztikailag 74–75 év körüli, balkáni/latin-amerikai/arab születéskor várható átlagos élettartamot is elérhetetlenné tette volna a magyarországi népesség számára, miközben például Mexikóban 77, Törökországban 79 évet meghaladó érték jellemző. A nagyszámú cigány etnikummal rendelkező országokkal ellentétben Magyarországon a cigányság 60 év körüli születéskor várható átlagos élettartama nem csökkenti számottevően az országos értékeket, mert a mérséklő hatást a zsidó szaporodási közösség 90 évhez tendáló születéskor várható átlagos élettartama ellensúlyozza.

IV.

Az „ómega variáns" másik összetevője az egészségügyi szolgáltatók járványügyi teljesítménye, mely ezrek sokkolóan nagy fizikai és lelki tehertétele, többek halálos áldozathozatala mellett is rendkívül kedvezőtlen eredményekkel, az Európai Unió átlagos mortalitási értékét két és félszeresen, a környező országokét mintegy ötven százalékkal meghaladó halálozási mutatóval zárult. A dolgozat e része az „ómega variáns" – az állam magatartása melletti – másik összetevőjének, a magyarországi egészségügyi rendszer teljesítményének és jellemzőinek járványügyi aspektusú, vázlatos elemzését kísérli meg.

- *„(…) a rendkívül nagy eltéréseket mutató mortalitási adatok rávilágítanak arra is, hogy szükség lett volna egy szakmailag ellenőrzött és folyamatos felülvizsgálaton áteső, egységesített covidtriázsrendszerre, és így országosan standard ellátásban részesüljenek a középsúlyos vagy súlyos állapotú betegek (…). Nem alakultak ki a hagyományai annak, hogy a problémákat feltárjuk, kielemezzük, majd keressük a megoldást. A titkolózás kultúrája honol (…).*

(…) sokat javítana a koronavírusos betegek ellátásának színvonalán, ha lenne szabad információmegosztás a kórházak, intenzív osztályok, illetve a különböző döntéshozatali szintek között. Nem világos, hogy milyen minőségi mutatókat mértek, milyen elemzések készültek, és hogy azokkal mit kezd az operatív törzs." „(…) a betegközpontú gyógyítás máig hiányzó pillére az adatelemzés: az adatok gyűjtése, validálása, kiértékelése és publikálása, valamint a valós információk alapján való döntéshozatal. E nélkül ugyanis nem oldható meg, de még csak nem is nevesíthető semmilyen rendszerszintű, vagy akár lokális probléma." (Bodacz Péter: Senki sem tudja, pontosan mekkora a baj. *Magyar Hang*, 2021. május 14–20.)

- Az orvostudomány – Semmelweis sorsán nem tanulva – a Thomas Kuhn által oly rég elemzett többi természettudományi ágnál is dogmatikusabb beállítódást vár el a tudományos-szakmai közösség tagjaitól. A nyugatias modernitás *ab start* deszakralizált orvoslást követel, a puszta anyaggá, szervekké, szövetekké és számmá (ketteske) redukált beteget a vele szinkronitásban álló, „visszaképződött" orvos „gyógyítja" annak ellenére, hogy – mint Hamvas írja – a *„gyógyítás személyes lelki, szellemi, asztrális és misztikus hatások nélkül teljesen reménytelen: tisztátalan ember, a kapzsi, az irigy, a hiú, az ostoba a beteget csak még betegebbé teszi." (Scientia Sacra)*

Lényegében ugyanezt mondja egy nemzetközi hírű magyar kutatóorvos: *„Nem hiszem, hogy azok az orvosok, akik a standard gyógyászati eljárásoknak megfelelő protokoll szerint tevékenykednek, gyógyítanak. Ők inkább a gyógyszeripar gazdasági igényeit szolgálják ki."* (Prof. Dr. Boros G. László: Ez a tudomány és az orvoslás vakvágánya. erdely.ma) Az orvosi személyiség indoktrinálását, mo-

ralitása megtörését, lelke szakrális késztetéseinek kioltását, hozzáigazítását deszakralizáló funkciójához korán megkezdik: orvosi diplomát az kaphat az országban, aki szakmai gyakorlaton abortuszt végez. (Forrás: dr. Csókay András.) Mivel a cinizmus a morál hiányának kifejeződése, nem életszerűtlen, ha az egyik hazai orvosi egyetemen az alábbi mondás dívik: „*Minden orvosnak megvan a saját temetője, tehetségétől függően kisebb vagy nagyobb.*" Hamvasnál a szakralitás utolsó mohikánjai a költők, művészek, nem a közvélekedés által becsben tartott, őket ellátó orvosok vagy jogászok.

• Ausztriában – hírek szerint – a járvány idején vény nélkül válthatta ki a lakosság a vírus tüneteinek súlyosabbá válását megelőző gyógyszert. Magyarországon a leginkább veszélyes, 450 ezer fertőzöttet és mintegy 20 ezer halálos áldozatot követelő brit-mutáns tombolása idején az orvosok mindössze 70 ezer speciális vírusölő gyógyszert írtak fel, egyes helyeken hiány volt a készítményből. Az eljárás magyarázatáról nincs publikus ismeret, arról sem, hogy volt-e a gyógyszernek másodlagos „kereskedelme" és fiktív vényekre keletkeztek-e egyes helyeken illegális, „privatizált" készletek. Az óriási halálozást valószínűleg – modellezve az egymást generáló hatásokat – az elégtelen tesztelés/pulzoximéterezés, illetve a prompt gyógyszerezés hiánya miatt néhány nap alatt kialakuló súlyos állapot, majd az erre következő rossz minőségű gépeken, elégtelen asszisztencia mellett végzett lélegeztetés idézte elő. (Romániában szabályellenesen, de eredményesen gyógyítottak betegeket a tüdőgyulladás protokollja szerint.)

• Egy orvos-celebritás a Covid-19 ellen várandós nőket vakcinálva és költői talentumát is megmutatva húsvéti locsolkodó versikével népszerűsítette az oltást, annak veszélytelenségét a húsvéti locsolóvízzel szimbolizálva. A családokért felelős akkori miniszter – később államfő –, kellően „nihilistaként" szintén a várandós nők oltatásának propagandistája volt. A magyar orvostársadalom magas moralitású, nemzetközileg is elismert tudósai ma már interjúkban és tudományos publikációkban jelzik, hogy a várandós nők Covid elleni oltása rendkívüli kockázatokat jelent a magzati őssejttermelődésre, nagy valószínűséggel a magzatok/csecsemők életképtelenségét okozza. (A kísérleti vakcinákkal történő oltás primordiális rendbe ütköző, a teremtés szakrális – ennek részeként biológiai – rendjét elszennyező, tisztátalanságot okozó hatásának indikátora, és legdrámaibb megnyilvánulása a magzati életnek vagy magának az élet átadásának a veszélyeztetése.) Német és svéd vizsgálatok kimutatták, hogy a kísérleti vakcinákkal oltott fiatal párok körében 10–15% körüli meddőség alakult ki.

A „személy" szabad akaratát blokkoló indoktrinálás hatékonyságára, a kollektív „kábaság" általánossá válására – más metszetben: a társadalom morális züllöttségére és/vagy az igazságszolgáltatás iránti bizalom végletes megrendülésére, illetve a kollektív disszonancia korábban jelzett összefüggéseire – utal, hogy nem indulnak tömeges eljárások az állam, illetve egyes szereplői és más aktorokkal szemben, súlyos élet és egészség elleni bűncselekmények gyanúja miatt, illetve nem jönnek létre felperesi pertársaságok polgári jogi igények érvényesítése érdekében.

A népesség veszteséget elszenvedő rétegeinek magatartása hasonló a deviza alapú adósságra adott reakciókkal: nincs olyan trauma – vagyoni, morális vagy egészségügyi károkozás –, amely a dac és virtus nélküli, feminizált, enervált és domesztikált, morálisan lealjasított társadalmi csoportokat gondolkodásra, cselekvésre és összefogásra késztetné, és nincs olyan elit, amely mintát és példát adva, személyes érintettségétől függetlenül is segítene a rendelkezésre álló jogi repertoár igénybevételével az igazság keresésében és szolgáltatásában.

A Covid elleni oltás kockázatainak semmibe vétele a várandós nőket ugyanolyan lelki diszpozíciók és valóságértelmezési keretek közé kívánta terelni, mint az 1956 utáni állami abortuszpolitika, amely a *„mint egy foghúzás”* eljelentéktelenítő kommunikációs formulával kívánta magzatuk elpusztítására szuggerálni magyar nők millióit. A de(kon)strukció mintázatai – ahogy a fraktálelméletben a teremtés ismétlődő isteni mintázatai – kirajzolódnak, dekódolhatóak, s közben egy szociológiai-társadalomtörténeti *déjà vu* élményt keletkeztetnek.

• Az orvostársadalom kiváló személyes példát is mutatott a járvány elleni védekezésben, fél ezrelék alatti halálozási rátával – az országos átlagérték kevesebb, mint tizedével – tudta kivédekezni a járványt, a „veszélyes üzem” körülményei között dolgozva, beoltva és szkafanderbe öltözve. Hiteles információkra és elemzésekre lenne szükség az egészségügyi személyzet sikeres védekezésének magyarázatára – jóllehet ott is rizikófaktorokkal terhelten kövér, beteg, gyógyszerezett, idős, dohányzó, esetleg drogos és/vagy alkoholista, gyenge immunitású emberek dolgoznak nagy számban, amit a rendkívül alacsony (az értelmiség többi részénél 5–6 évvel rövidebb) várható élettartamuk is jelez –, összehasonlítva a társadalom egészének tragikus mutatóival.

• A következő évek mortalitási adatai választ adnak arra, hogy a (kísérleti) vakcinákkal oltott népesség körében kimutatható lesz-e az átlagostól eltérő halálozási mintázat, különös figyelemmel a váratlan szívhalál és az iszkémiás sztrók gyakoriságára. A magyarországi halálozásnak normál esetben – a csökkenő népesség miatt – szigorúan monoton csökkenéssel 125 ezer alá kellene mérséklődnie a következő években. (A KSH adatai szerint a 2022 májusa utáni 12 hónapban 132 ezer személy halt meg.) Ha ez nem következik be, a különbözet az oltás emberi ára lesz, az pedig az állam, a gyógyszergyártók és az állami döntéshozatalban részes személyek közös felelőssége. Nem életszerű azonban feltételezni, hogy a jogi felelősség megállapítására eljárások indulnának: a demokrácia – ahogy Hamvas írja – *„a terrorisztikus kisebbségek jellegzetes államformája”*, a népuralom elfajzása, olyan berendezkedés, mint Orwell állatfarmja, ahol *„minden állat egyenlő, de vannak, akik egyenlőbbek a többinél”*.

Életszerűtlen feltételezés, hogy Magyarországon orvosok feljelentésére, illetve magánszemélyek keresetére ítélettel záruló büntető vagy polgári eljárások indulnának, halált okozó gondatlan veszélyeztetés, hivatali visszaélés, esetleg hanyag kezelés miatt vagy az állam polgári jogi-kártérítési felelősségének megállapítása érdekében, az úgynevezett jogállam üzemelésének 34. évében. Romániában 2023 novemberében hivatali visszaélés miatt büntetőeljárás indult az egymilliárd eurónyi indokolatlan kiadást okozó, felesleges Pfizer/Moderna vakcinarendelések miatt két szakminiszter, illetve a miniszterelnök felelősségének megállapítására.

• A szakmájában eretnekké vált, abból kitaszított, fenyegetett életű – talán Edward Snowdenhez hasonlóan Oroszországba menekülni kényszerülő – Judy Mikovits négy évtizedes kutató-virológus tapasztalat és tudás birtokában a következőképpen fogalmaz: *„Vannak arra utaló jelek, hogy megjelentek vírusok emberektől, madaraktól, majmoktól, egerektől és lovaktól és minden állattól, amelyet így vagy úgy használunk a vakcinagyártásban. És mi a helyzet a férgekkel, az élesztővel és más mikroorganizmusokkal, amelyek természetes módon fordulnak elő az állati szövetekben? Ha kiiktatjuk az állati szövetet, akkor már csak az emberi magzati szövet marad, és azt hiszem, jelentős az az erkölcsi és tudományos probléma, hogy mi történik genetikai szinten, amikor emberi szövetet fecskendezünk a véráramba. Aztán eljutunk a vakcinában megtalálható vegyi anyagok kérdéséhez is, mint a higany, alumínium,*

formaldehid, poliszorbát 80 és még sok más, és a vakcina olyannak fog tűnni, mint egy boszorkányfőzet". A vakcinálással *„boszorkányfőzet",* rontó elegy injektálódik a teremtett testbe, az isteni teremtésmintázat korrekciójának, feljavításának demonstrált szándékával.

A *„boszorkányfőzet"* kategóriája nem ismeretlen az európai kultúrában. Shakespeare *Macbeth* című drámájában így ír:

„Üst, üst gyűlj tele!
Lócsont, sárkány pikkelye,
Férget, mérget üss bele!
Éji konkoly gyökere,
Kő alatt, kit harminchárom
Éjjel izzaszt hideg álom,
Legelőször, buta béka,
Te kerülsz be a fazékba!
(…)
Lócsont, sárkány pikkelye,
Éji konkoly gyökere,
Múmialé iszonya,
Cápa sózott uszonya,
Vaksötétben letépett
Holdfényittas beléndek,
Törökorr, bak epéje,
Pogány zsidó veséje,
Árki szajha zsinegelte
Újszülött kisujja-körme,
Ide mind a sűrű löttybe:
Tigris bele kell még bele
És szörnyű lesz az ereje.
(…)
Páviánvér hűtse le,
S kész a pokol öröme."

(Szabó Lőrinc fordítása)

ZÁRÓ GONDOLATOK

A középkori Skócia boszorkányai és a modern víruskutatók „főzetei" között nincs nagy különbség, legfeljebb annyi, hogy a politikailag korrekt virológia a *„pogány zsidó veséje"* helyett majmok veséjét használja, azok szövetén tenyészt vírusokat.

A vakcinálással – különösen a génmódosítással készülő oltványokkal – abszolút tisztátalan anyagkapcsolat keletkezik: az emberi test a Teremtés óta nem találkozott a véráramába injektált (ilyen) anyaggal, annak az ember jövőbeni biológiai sorsát illető következményei beláthatatlanok.

A természetes, veleszületett immunitás az isteni intelligencia egyik legbámulatosabb megnyilvánulása, az ember egyediségének, biológiai lehatároltságának védelmezője. Ennek fölszámolása a primordiális rend keretében tiltott anyagkapcsolatokkal, *„boszorkányfőzetekkel"* való támadás, a permanens vakcinálás, a teremtés szentségét hordozó vér folyamatos fertőzése, destruálása.

A vér első fertőzését, a tisztátalanság világba injektálását maga a sátán idézhette elő az Édenben, amikor a tiltott anyagkapcsolat feltételezhetően legősibb – az eredeti bűnt is megelőző – megnyilvánulásaként ember képében (kígyó vagy komodói sárkánygyík képében nem életszerű eredményes kísértést feltételezni, a *„kígyó"* inkább ősszimbólum, atavisztikus viszolygást keltő, középpont/lélek nélküli lény), de romlott kromoszómáival hízelgett a tőle el nem határolódó, nem viszolygó Évának.

A sátán nászéjszakája az ember és a történelem sötét dimenzióit nyitotta meg, az ember és a történelem által kezelhetetlen perturbációt okozva. (William M. Branham „igehirdetése" igazságtartalmát nemcsak újszövetségi mondatok, de az azoknál ősibb *Zend-Aveszta* egyes szövegrészletei is igazolhatják.) Életszerű feltevés, hogy a sátán nemcsak a szellemi rend, de a biológiai rend ellen is támadást indított a történelem hajnalán. A fősodratú paulinista keresztény teológia opportunizmusa okozhatta, hogy Jézus kirekesztő mondatainak *expressis verbis*

értelmezése, extrapolálása és kontextualizálása csak a 20. században történt meg. A tisztátalanságot okozó anyagkapcsolatok tilalmának ignorálása, a rontó – infernális intelligencia érvényre jutása – a modernség, különösen a nyugatias modernitás *sui generis* tulajdonsága: az őseredeti rend megtartását szolgáló határmegvonások, tilalomfák, tabuk fölszámolása hamis identitások képzeteinek létrehozásával, az igaz és hamis, a bűn és erény, a jó és a rossz fogalmainak folyamatos újrakódolásával történik. Maga a teológiailag értelmezett eredendő bűn is az első emberpár sikeres megkísértésének, a bűnfogalom átértelmezésének következménye.

Nem lehet viszont „újrakódolni", indoktrinálni és átértelmezni – mert kívül esik az emberi és az infernális hatalom körén –, hogy a bűn után a bűnhődés következik: az *„alászállás"* (Károly walesi herceg) maga a bűnhődés, a zuhanás egyre mélyebb mélységek felé, és a ciklus végén maga a földi pokol vár a földi halandókra: a *stoff* a *stoff*nak, a tisztátalanság a tisztátalanoknak.

✣

A dolgozat a sötét kor tradicionális rendet megsemmisíteni képes – a tudatot „tisztátalanná" tevő vetített kép melletti – legfontosabb instrumentumának a pénzt tekinti, ezért a záró gondolatok egy része is ezzel foglalkozik.

A mai értelemben vett – tisztátalan – pénz a *kali-juga* kezdetén jelenik meg a teremtés rendjétől (tudniillik minden teremtménynek egyediséget, megismételhetetlenséget adó törvényétől) idegen, attól ontológiailag különböző – egyediséget nem hordozó, mert véghetetlen mennyiségben ismételhető, legyártható, „klónozható" – holt dologként, ami a teremtett világ rendjébe nem illeszthető, ezért eleve hamis. Mert „igazi" pénz nem is lehet, az lételméleti képtelenség lenne.

Hamis továbbá azért, mert a rajta levő jel tetszőleges, a neki való értéktulajdonítás konvención, egy végtelenül rafinált illúzión (a teremtett világ teremtményeinek vagy teljesítményeinek, munkájának abszorbeálhatóságán, pénzzel való összemérhetőségén és kifejezhetőségén, illetve annak feltételezhetőségén) alapul. Voltaképpen a diabolikus *hübrisz* – Jézus háromszori megkísértésében is megnyilvánuló – archetípusán.

A 21. századra jutott el a nyugati civilizáció annak az antikrisztusi axiómának a megfogalmazásáig, amely az embert az áruvilág részévé téve, értékét az általa birtokolt pénz (vagyon) értékében szabja meg. *„Mindenki annyit ér, amenynyije van."*

A világot megszentségtelenítő, elszennyező, hazug, „tisztátalan" (fém) pénzzel való érintkezés eredetileg rabszolgák megvetett, alantas munkája volt. Fél évezred múltán – Jézus idejében – már külön foglalkozási ág, a pénzváltók, hitelezők, kufárok elfogadott tevékenysége lett.

A pénz és a vele/hozzá való érzéki viszony (a kapzsiság) alapvető aspektus a világciklus lényege, a létrontás infernális energiáinak el- és kiszabadulásában. Jézus és tanítványai kezéhez nem tapadhatott pénz – kivéve a beépített ügynök júdáspénzét –, az Istengyermek a tisztátalan anyagkapcsolat ellen, a szakrális higiénia visszaállítása érdekében korbáccsal lépett fel, amely eszköz nemcsak rendkívüli fájdalmat, de megszégyenülést is okozott a „kiűzötteknek", akik bár visszasomfordáltak, Jézus kirekesztő támadása – a tiltott anyagkapcsolat fölszámolása, az őseredeti rend, az isteni teremtésmintázat időleges visszaállítása – örök emlék maradt a számukra.

A korbács morális szignál, használata a társadalom leginkább megvetett tagjai – rabszolgák, árulók, uzsorások, gályarabok, dezertőr katonák, hűtlen asszonyok – tekintetében a szankcionálás elfogadott eszköze, minősített büntetési neme volt.

Másfél évezred múlva, az uzsoracivilizáció beüzemelésének korában a pénz létrontó energiáinak kiáramlásával, a kamatszedés legitimmé és általánossá válásával az uzsorásokat már senki sem korbácsolja meg, inkább irigységgel vegyes tisztelet és csodálat övezi tevékenységüket, gazdagságukat és hivalkodó életvitelüket. De a pénzzel való érzéki viszony pusztító – barátja üzletéhez a kezességet dehumanizáló feltételekkel is vállaló, testét/húsát az ügylet mellékkötelmeként „elzálogosító", az embert „ingó" dologgá, zálogtárggyá degradáló, Isten képmása minőségétől megfosztó, a testet *stoffá* lefokozó (kannibalizálható?) – hatásai ellen a reneszánsz drámában (melyben az a végső kérdés, hogy a pénzügyi veszteség ellentételezhető e fél font hússal, hogy a pénz vagy a hús, a holt dolog vagy az ember, a teremtetlen vagy a teremtett érdemel-e jogi védelmet) még hatékonyan képes fellépni a világ morális és jogrendje, s az azt érvényre juttató, a velencei kalmár teremtett testét és a vér szentségét megóvó, léthatárőrizeti hivatása követelményeinek katarzis erejű, briliáns argumentációval eleget tevő (magát álcázni kényszerülő, s ezért nem korrumpálható, nem *mainstream*) jogász.

A pénz szakrális higiéniát veszélyeztető – voltaképpen a biológiai rendet támadó *„boszorkányfőzettel"* analóg – karakterével szembeni védekezés késői intézményi továbbélése, a házizsidók alkalmazása még a 19. században is a magyar arisztokrácia és nemesség köreiben, sőt a magyar nemes ilyetén alapállása még kétszáz év múltán, a digitális pénz és a – házizsidók helyébe lépő, a pénz zsoldjában álló, annak infernális energiáit interiorizáló és közvetítő – privátbankárok korában is jelen lehet: metafizikai orientáltságú, kellően szenzitív privátbanki ügyfelek lelki életében, de már csak tudati zárványként, halovány, személyes visszfényként és nem a léthatárőrizet involválta intézményi-társadalmi ellenhatásként, s a legkevésbé sem a primordiális rend visszaállításának ambíciójával.

A digitális pénzhez vagy a vetített képhez hasonlóan a modern nyugati orvoslás elmúlt évszázadban általánossá vált és más világokat is meghódító eszköze – az injektált *„boszorkányfőzet"* (különösen a génmanipulált vakcina) – az emberi test biológiai elszennyezése, megrontása, tisztátalanná tevése, a Teremtés lehatároltságon és határmegvonódáson alapuló rendjétől idegen kombinációk, anyagkapcsolatok, a teremtésen kívül lévő, soha nem létezett, létrontó tudáson alapuló, „szintetikus", kaotizált, mutáns anyagok előállítása, voltaképpen *„az anyagban lakó nehéz sötétség"* (Hamvas) előhívása: a laboratóriumban – a modern idők boszorkánykonyhájában –, amely a sötét kor „anyagba hullásának", mikroszkópokkal titkokat megleső anyagra fókuszáltságának talán legfontosabb helye, bizonyítéka és szimbóluma.

„Életszerű feltevés, hogy a sátán nemcsak a szellemi rend, de a biológiai rend ellen is támadást indított a történelem hajnalán."

A laboratórium – a bordély, a vizuális média vagy a bank intézményéhez hasonlóan – az infernális energiák feláramlásának jól elhatárolható és felismerhető „kürtője", melyben létrontó tudás gyűlik össze és ömlik a világba. A génmanipulálás a Teremtés mintázatainak átírása, az ilyen anyagokkal való oltás az örökítő információ, az ember biológiai kapacitásának veszélyeztetése, a már a Paradicsomban megkezdődhetett „elfajzás" elősegítése, szétterítése, fölerősítése és legitimálása.

A vakcinálás kötelezővé tétele pedig a teremtés jogi „elszennyezése", amelynek keretében az embert megfosztják istenhasonlóságától, Isten képmása minőségétől és egy *capitis deminutio maxima* (sőt, ha ilyen lett volna, *super maxima*) tárgyává és áldozatává téve. Szabad polgárból rabszolgává, sőt személyből dologgá válva (miképpen Schylock akarta és tette, a kezességet/

mellékkötelezettséget ilyen paraméterekkel is vállaló, tehát a bűnben nemcsak áldozat, hanem abban részes, és ha jogdogmatikailag lehetséges volna: pszichikai és majdnem fizikai bűnsegéd velencei kalmárral) elveszíti saját teste feletti rendelkezés jogát és e jogi redukció révén azonos létminőségűvé válik magával a *„boszorkányfőzettel"*. Az oltási kötelezettség azonos jogi státuszt keletkeztet a szervdonáció – vélelmezhető – kötelezettségével, és a *„halott zsidó veséje"* után ma már az élő keresztény veséje kötelező szervadományként válhat a *„főzetben"* (vagy másik emberben) felhasználhatóvá, hiszen *a „megváltástörténet szempontjából egy árnyalattal később élünk."*

✣

A világciklusok nem azonos sebességgel forghatják ki magukat, hanem gyorsuló és lassuló szakaszok egymásutánjában mehetnek teljesedésbe. A sötét kor utolsó évszázadaihoz közeledve megkezdődhetett az „alászállás" gyorsulása.

Az alászállást rontással, a szakrális higiéné intézményes megsértésével, tiltott anyagkapcsolatok normává, kötelezővé tételével, globalizálásával – a teremtés komplexitását elérni akaró, de elérni nem tudó, sötét, abszurd, groteszk kísérlettel/eljárással, az ártalmas, romlott anyagkapcsolatokat létrehozó, s ezzel az elfajzást, a korcsosodást előidéző, de lelket lehelni nem tudó –, diabolikus *hübrisz* ambicionálta „ellenteremtés" (létrehozás?) önismétlő mintázataival lehet fölgyorsítani: a történelmi mozgás ennek révén a ciklus esedékességével kerül szinkronba.

A rontás speciális időt keletkeztet, amelynek észleléséhez nem elegendő a *kronosz/kairosz* dualitás: ez az idő nem egyszerűen profán, hanem a bűn sűrűsödésében álló, alvilági – romlott – idő, ami kikezdte azt és behatolt a hétköznapi idő birodalmába, melyben a felajzott bűn (a vele járó és általa kiváltott félelem és sokk, illetve a morális rend megsértésének tudati koncentráció-igénye) bezárja az időt, a pénzzel/vetített képpel analóg mintázat szerint állandó jelenné, múlt és jövő nélküli, állatias észleléssé destruálja. A rontást kulturális, jogi, biológiai *„boszorkányfőzet"* kavarásával és testbe-tudatba injektálásával elő lehet hívni, megidézni az infernális erőket, katalizálva velük a világtörvényt, a ciklus esszenciáinak érvényre jutását.

✣

A nem is oly távoli korról, amely az alászállás mélyén – amikorra *„a közösség teljes egészében tisztátalanná válik"* – az emberiségre vár, így ír Hamvas Béla: *„Az emberek egyre jobban összezsugorodnak, egyre kisebbek, véznábbak, csúnyábbak lesznek. A korszak végén már az egyméteres magasságot sem érik el, a nők hároméves korukban anyákká lesznek s ötéves korukban elvirágzanak (…). Az igazságot nem ismerik többé. A földön borzasztó háborúk dühöngenek, és az erőszaknál és kegyetlenségnél csak az egyes emberek irigysége, kapzsisága, érzékisége és romlottsága nagyobb. A betegség már kiterjed az egész testre és mindig újabb kínos, szörnyű nyavalyák lépnek fel, amelyekben az emberek évek hosszú során át szenvednek, amíg összeaszva és félig megrothadva meghalnak (…). A belső és külső tisztátalanság nyomán szellemi elsötétedés és utálatos külső megjelenés válik általánossá."*

Felhasznált irodalom

Ádám György: *Az orvosi hálapénz Magyarországon*. Budapest, 1986, Magvető Kiadó
Bene Éva: *Ideje a rombolásnak. Látlelet a magyar egészségügyről*. Budapest, 2007, Kairosz Kiadó
Bogár László: *Hálózatok világuralma*. Budapest, 2007, Kölcsey Intézet – Argumentum Kiadó

Brósz Róbert – Pólay Elemér: *Római jog*. Budapest, 1986, Tankönyvkiadó
Csák János Zoltán: *Az amerikai géniusz*. Budapest, 2022, MCC Press Kft.
Csáth Géza: *Napló (1912–1913)*. Budapest, 2015, Libri Kiadó
Dömölki János (szerk.): *A szabadkőműves Budapest. A páholyok szövetsége a Magyar Kultúra (1913–1944) tükrében*. Köröstárkány–Kápolnásnyék, 2022, Kárpátia Stúdió Kft.
Erdei Anna – Rajnavölgyi Éva: Az immunrendszer és az egészség. In *Humánökológia. A természetvédelem, a környezetvédelem és az embervédelem tudományos alapjai és módszerei*. Szerk. Nánási Irén. Budapest, 1999, Medicina Könyvkiadó Rt.
Fukuyama, Francis: *A nagy szétbomlás*. Budapest, 2000, Európa Könyvkiadó
Fülep Lajos: Nemzeti öncélúság? *Válasz*, 1934. május 1. In *A népi urbánus vita dokumentumai 1932–1947.* Válogatta, szerkesztette és az utószót írta Nagy Sz. Péter. Budapest, 1990, Rakéta Könyvkiadó
Grastyán Endre: *A játék neurobiológiája*. Budapest, 1985, Akadémiai Kiadó
Guénon, René: *Szellemi tekintély és időbeli hatalom*. Debrecen, 2012, Kvintesszencia Kiadó
Guénon, René: *A modern világ válsága*. Debrecen, 2008, Kvintesszencia Kiadó
Hamvas Béla: A tettes. *Magyar Hüperión* (Budapest) 6. évf. 1. sz. (2018. tavasz)
Hamvas Béla: Értekezés a közigazgatásról. I. rész. *Vigilia* (Budapest) 1988/8. sz.
Hamvas Béla: *Scientia Sacra*. Budapest, 1988, Magvető Kiadó
Horváth Róbert: Az arisztokrácia létének értelme. In *Kard, Kereszt, Korona. Tradicionális tanulmányok a magyarságról.* Szerkesztette és az előszót írta váradi és micskei Baranyi Tibor Imre. Debrecen, 2000, Lux Mundi Alapítvány
Huntington, Samuel P.: *A civilizációk összecsapása és a világrend átalakulása*. Budapest, 1998, Európa Könyvkiadó
Huntington, Samuel P.: *Kik vagyunk mi? Az amerikai nemzeti identitás dilemmái*. Budapest, 2005, Európa Könyvkiadó
Károly walesi herceg: Egy bevezetés. *Magyar Hüperión* (Budapest) 10. évf. 2. sz. (2022. ősz–tél)
Kornai János: *Anti-equilibrium. A gazdasági rendszerek elméleteiről és a kutatás feladatairól*. Budapest, 1971, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó
Losonczi Ágnes: *Ártó–védő társadalom*. Budapest, 1989, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó
Losonczi Ágnes: *A kiszolgáltatottság anatómiája az egészségügyben*. Budapest, 1986, Magvető Kiadó
Kuhn, Thomas S.: *A tudományos forradalmak szerkezete*. Budapest, 1984, Gondolat Kiadó
Lasch, Christopher: *Az önimádat társadalma*. Budapest, 1984, Európa Könyvkiadó
Mikovits, Judy – Heckenlively, Kent: *A korrupció pestise*. Köröstárkány–Balatonfőkajár, 2021, Kárpátia Stúdió
Piketty, Thomas: *A tőke a 21. században*. Budapest, 2015, Kossuth Kiadó
Polányi Károly: *Az archaikus társadalom és a gazdasági szemlélet*. Budapest, 1976, Gondolat Kiadó
Pokol Béla: *Globális uralmi rend*. 1–2. köt. Budapest, 2005 és 2008, Kairosz Kiadó
Pokol Béla: *Európa végnapjai. A demográfiai összeroppanás következményei*. Budapest, 2011, Kairosz Kiadó
Reymont, Wladislaw Stanislaw: *Parasztok*. Budapest, 1960, Európa Könyvkiadó
Simmel, Georg: *A kacérság lélektana*. Budapest, 1990, Atlantisz Kiadó
Shakespeare, William: *A velencei kalmár*. Budapest, 1982, Európa Könyvkiadó
Shakespeare, William: *Macbeth*. Budapest, 1981, Európa Könyvkiadó
Ungváry Krisztián: *A Horthy-rendszer mérlege*. Pécs–Budapest, 2013, Jelenkor Kiadó – OSZK
Váry István: A sötétség aranykora, avagy a nagy csúsztatás. A szimplifikáció és a nivelláció jelenségei, működése és hatása a posztmodernben. I. rész. *Magyar Hüperión* (Budapest) 11. évf. 2. sz. (2023. ősz–tél)
Weber, Max: *Állam, politika, tudomány. Tanulmányok*. Budapest, 1970, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó
Zarathustra Zend-Avesztája. Magyar nyelvre átültette és bevezető tanulmánnyal ellátta Zajti Ferenc. Debrecen, 2008. L. N. I. Kiadó
Weil, Simone: Izrael. Részletek. *Magyar Hüperión* (Budapest) 6. évf. 1. sz. (2018. tavasz)

A dolgozatban elemzett történeti tényállás megismerését a valaszonline.hu, a hang.hu, az erdely.ma, a direkt36.hu és a kuruc.info tényfeltáró cikkei és forrásai is segítették.